
Slepá důvěra

...

Prvních pár minut po útěku se Catherine Talbertová snažila pohybovat co nejtíšeji. Myslela si, že odešel pryč, ale nebyla si tím úplně jistá a celá vyděšená by se nejraději rozběhla.

Místo toho se však plížila ven do tmy a ani se neodvažovala ztráct čas tím, že by hledala něco, čím by skryla svou nahotu. Měsíc se schovával za hustou vrstvou mraků. Ať tak či tak Catherine neměla nejmenší tušení, kde se právě nachází. I když sebevíc namáhala oči, nikde nespatriła žádné světýlko, které by naznačovalo přítomnost nějakého domu poblíž.

Jsi blbá. Samozřejmě že v okolí není žádný dům. Někdo by přece zaslechl tvůj křik.

Určitě by ji museli slyšet.

Točila se jí hlava hlady a vyčerpáním a bolelo ji celé tělo od modřin a vnitřních zranění, následků surového bití, ale jediné, co vnímala, byla zoufalá touha uniknout. Naslepo se rozhodla pro určitý směr a vyrazila pryč od svého vězení. Pohybovala se, jak nejrychleji to šlo, aby zároveň nenadělala velký hluk. Neviděla – přesněji řečeno necítila pod bosýma nohama – žádnou cestu, a tak zamířila k hluboké temnotě rýsujících se stromů, protože instinktivně hledala nejbližší úkryt, aby ji případně nezahlédl.

S největší opatrností se přebrodila přes mělký potok, aniž by ji napadlo dělat si starosti s hady nebo blátem nebo jinými věcmi, kterých by se při své dřívější holčičí povaze hrozila.

Chtěla žít. To bylo vše.

Teď chtěla akorát žít.

Na druhém břehu se terén změnil. Uvědomila si, že stoupá do svahu. Když přijela kochat se zdejší krajinou, připadaly jí ty hory tak nádherné. Ale nyní... Bosá chodidla měla otlučená a podřená od ostrých kamenů, které tu a tam nečekaně vyčnívaly, a zakopávala o drsné kořeny, jež před několika týdny odkryly prudké jarní deště. Někdy i upadla.

Ale vždycky zase vstala.

Zachytávaly ji větve, jak jí hustý podrost bránil v průchodu, a matně vnímala čerstvé šrámy, které přibýly k ranám a modřinám, jimiž bylo její tělo poseto.

Noc se zdála téměř nesnesitelně tichá a nehybná, ani nepatrný vánek nezahlasil nedýchatelné dusno a Catherine připadalo, že jediný zvuk, který v poslední době doléhal k jejím uším, byl její vlastní namáhavý dech. Pak jí pod nohou hlasitě praskla suchá větvička, spolu s panikou ji pohltila vlna adrenalinu a odhodila veškerou opatrnost.

Možná neodešel. Co když je přímo za mnou. Je to jeho domov, vyzná se tu, to je jisté... Ach, bože...

Rychleji. Musí běžet rychleji.

Jak nejrychleji dokáže.

Jak nejdál to půjde.

Oči se už přizpůsobily tmě natolik, aby dokázala nevrazit hlavou do stromu, ale jinak viděla akorát různé odstíny černě.

Přesto šplhala vzhůru co nejhbitěji. Pomáhala si i rukama, chytala se drsných, hrbolatých větví, listnatých keřů i pichlavého houští a zpočátku ani necítila, jak jí trny, ostrá kůra a špičaté listy rozdírají prsty do krve. V přerývaném dechu čím dál častěji zaznívaly zajímavé vzlyky a svaly nohou ji pálily, jak neustále stoupala a stoupala. Nebyla tu žádná stezka, jen prudký svah posetý žulovými balvany a vysokými stromy, které na skále přidržovaly široko rozlezlé kořeny. Pokud zrovna nezakopávala o ně, prodírala se neprostupným křovím.

Když dosáhla hrany hřebene, chvíli se mátožně přidržela mladého stromku a pak zas vyrazila vpřed. Dolů to mělo jít snáz, ale nešlo, protože teď při každém kroku cítila podřená chodidla a palčivá bolest po celém těle svědčila o tom, jak jí holou kůži poznamenaly ostré trny a větve. Přesto si razila cestu dál, přes ještě zrádnější podrost. Navíc musela dávat pozor, aby udržela rovnováhu, protože hrozilo nebezpečí pádu. Kdyby špatně šlápla a skutálela se, nemusela by se zachytit.

Naprostou ztratila pojem o čase. Vyškrábala se na hřeben, jen aby po klopytávkovém sestupu narazila na další svah a znovu na další. Myslela si, že už určitě uběhlo několik hodin. Sotva lapala po dechu a nohy vypovídaly poslušnost.

Postupně odezníval adrenalin, který ji provázel od počátku útěku, a začínala ji stahovat únava. Zavrávala, potácivě udělala krok nalevo, pak napravo. Upadla, znovu se zvedla.

Stoupala vzhůru.

Pořád šplhala nahoru, možná na vrchol hory.

Nemyslela na nic, veškeré myšlenky se soustředily na sílu, která ji poháněla vpřed.

Zkrvavenými dlaněmi se chápala všeho, co jí pomohlo lézt a udržet se na nohou. Ale čím dál častěji po pádu zůstala na zemi o něco déle.

Odpočívám, říkala si v duchu.

Vdechla zatuchlý pach hlíny, poškrábaná tvář spočívala na polštáři pouze z polámaných větviček, tlejícího listí a někdy i kamene. Byla tak vyčerpaná, že jí na tom nezáleželo. Možná si tu a tam i zdřímla, než zase vstala a pokračovala v cestě.

Nakonec ji napadlo, že se jí sice podařilo utéct, ale dost možná se nadobro ztratí v lese a nenajde pomoc.

Ta představa ji znovu postavila na nohy a nekompromisně je nutila do každého následujícího kroku. Hodiny. Jde už hodiny, což znamená, že brzy vyjde slunce. A jakmile se rozední, určitě najde pomoc.

Zcela jistě.

Protože tolik toužila žít. Přežít tohle a překopat, co dosud byl víceméně zbytečný život, bezstarostný a bez cíle. Teď chtěla od života víc. Přála si založit rodinu, mít děti, zestárnout a zapomenout na tu děsivou temnotu, agónii a hrůzu a tvář nevýslovného zla.

Prostě toužila žít.

Znovu se škrábala vzhůru do dalšího kopce a mhouřila oči, protože se jí zdálo, jako kdyby už místy prosvítalo světlo. A houští taky řídlo. Pomáhala si otupělými rukama a ztěžklými pažemi a stoupala krok za krokem pořád výš. Říkala si, že už bude zase na hřebeni a že si tam odpočine. Třeba se na chvilku posadí a počká na východ slunce, aby jí oznámilo, že navzdory všemu bude žít, aby se dočkala dalšího dne.

I tak ji to zastihlo nepřipravenou. Vytáhla se vzhůru a bledý oranžový paprsek ji udeřil do tváře, až ji oslepil.

Byl hřejivý a tak nádherně zářivý po tolika temných hodinách. Po dnech plných temnoty. Bylo to báječné.

Potřebovala, aby jí světlo zalilo celé tělo. Chtěla se v něm koupat.

Konečně se zase zahřát.

Pokud to ještě šlo, ještě znásobila své úsilí. Popadla další výhonek, aby se vytáhla na světlo, ale tentokrát byl stromek méně poddajný a škulbl sebou víc, než čekala, a popohnal ji vpřed větší silou, téměř ji vymrštil. A její otupělé nohy ji nevarovaly, že tentokrát ta kamenitá hrana znamená víc než vrchol horského hřbetu.

Byla to skalní stěna.

Vůbec neměla šanci získat rovnováhu, zachránit se. Catherine Talbertová se odlepila od země a letěla. Zaplavil ji úžasný pocit absolutní svobody a na prchavý okamžik dokonce uvěřila tomu, že je možné bezpečně přistát.

Ale jen na kratičký okamžik. Zřítěla se ze srázu ozářená vycházejícím sluncem a ani nehlesla, protože hrůza z něj ji stále ovládala víc než cokoli jiného. Poslední myšlenka, která jí prolétla hlavou, ji utěšovala, že i tohle je lepší než to, před čím utekla.

Catherine Talbertové bylo dvacet jedna let.

...